

gode resultater for Danmark, fuldt ud svarer til den Danmark skal følge i euroen. Et centralt element er fastkurspolitikken, som vi bedst sikrer gennem eurodeltagelsen.

Spm. nr. S 2863

Til økonomiministeren (31/5 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Hvorfor har regeringen betegnet de økonomiske vismænds antydning af, at det kan være værd at overveje at overgå fra den nuværende fastkurspolitik til en flydende valutakurspolitik som »ren teori«, når Sverige rent faktisk fører en sådan valutapolitik - oven i købet med succes og lav rente til følge?«

Svar (14/6 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Vismændene fremfører det teoretiske argument for at have en flydende valutakurs; at det i nogle situationer giver mulighed for at vælge en pengepolitik, der afviger fra pengepolitikken i det potentielle ankerområde, hvis ankerområdets pengepolitik ikke passer til den indenlandske konjunktursituation, hvilket kan være tilfældet hvis landets konjunkturer ikke svinger med ankerområdets.

Men vismændene forholder sig kun i begrænset omfang til de praktiske og historiske erfaringer små, åbne økonomier har haft med forskellige valutakursregimer. Et afgørende spørgsmål, som vismændene ikke ser på i den forbindelse, er spørgsmålet om, hvorvidt en fleksibel valutakurs i praksis stabiliserer den reale valutakurs samt produktion og beskæftigelse.

Det er velkendt, at flydende valutakurser til tider medfører store og tilfældige udsving i valutakursen. Det er et forhold, som kun i meget ringe omfang er afspejlet i vismændenes rapport, men det er et forhold, som for små lande med stor udenrigshandel er ganske afgørende.

Sveriges valg af valutapolitik og Sveriges erfaringer med en inflationsmålsætning for pengepolitikken (og dermed en flydende valuta-

kurs) må ses i lyset af de særlige omstændigheder for svensk økonomi efter den påtvungne opgivelse af fastkurspolitikken i efteråret 1992 og den voldsomme økonomiske krise i 1992 og 1993.

Sverige blev som følge af et kraftigt markedsmæssigt spekulationspres i efteråret 1992 tvunget til at opgive den hidtidige fastkurspolitik i forhold til ECU'en, hvorefter den svenske krone blev svækket betydeligt. I januar 1993 offentliggjorde den svenske nationalbank, Riksbanken, at man fra og med 1995 ville følge en inflationsmålsætning for pengepolitikken. Målet for Riksbanken er at holde inflationen på 2 pct. plus/minus 1 pct.point.

En voldsom økonomisk krise i 1992 og 1993, hvor produktionen og beskæftigelsen faldt, og arbejdsløsheden steg kraftigt, har betydet, at perioden fra 1994 og frem naturligt nok har været en opgangsperiode, hvor der i økonomien har »været plads« til en stor fremgang.

Den svenske inflationsmålsætning mangler således at blive »afprøvet« under et fuldt konjunkturforløb for økonomien, herunder i særdeleshed en nedgangsperiode eller en situation med risiko for overophedning af økonomien. Det er i modsætning til Danmark, hvor man har »afprøvet« fastkurspolitikken under såvel op- som nedture.

Den periode, hvor Sverige har haft en inflationsmålsætning for pengepolitikken (og dermed en flydende valutakurs), giver derfor ikke tilstrækkelig grundlag til, at man kan komme med håndfaste vurderinger af de svenske erfaringer med en inflationsmålsætning. Dette erkender de tre vismænd også i deres kronik i Berlingske Tidende d. 4. juni 2000.

Spm. nr. S 2864

Til økonomiministeren (31/5 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Vil ministeren erkende, at Sverige har haft mindst lige så stor succes med sin flydende kurspolitik, som Danmark har haft med sin fastkurspolitik - sådan som de økonomiske vismænd påpeger det i deres seneste rapport (side 117)?«